09/06/2024

Μητροπολίτης Φθιώτιδος: «Να γίνουμε Φως για την Ευρώπη και την Οικουμένη»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στο όμορφο χωριό Κορομηλιά του Δήμου Δομοκού και στον Ιερό Ναό του Προφήτου Ηλιού ιερούργησε την Κυριακή του Τυφλού, 9 Ιουνίου 2024, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Συμεών στην Αναστάσιμη Αρχιερατική Θεία Λειτουργία πλαισίωσε ο πολιός γέροντας Εφημέριος του χωριού Πρωτ. π. Κωνσταντίνος Ζάχος, ο οποίος αν και πλησιάζει τα 100 χρόνια ζωής, διακονεί ακόμη το Ιερό Θυσιαστήριο και το πιστό ποίμνιο. Επίσης με τον Σεβασμιώτατο ιερούργησε ο Αρχιερατικός Επίτροπος Δομοκού Πρωτ. π. Γεώργιος Βούλγαρης και οι Διάκονοι, π. Νικόλαος Πολυζώης και π. Δαμασκηνός Καρδαράς.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Δείτε το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Συμεών:

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος χαρακτηριστικά ανέφερε:

«Η Αγία μας Εκκλησία σήμερα Κυριακή του Τυφλού, έρχεται να μας βοηθήσει σε αυτόν τον εσωτερικό διάλογο που είναι ανάγκη να κάνουμε μέσα μας, να συνομιλήσει ο κάθε ένας με ειλικρίνεια με τον εαυτό του και να ρωτήσει ένα πολύ απλό πράγμα: «Είμαι τυφλός ή βλέπω;»
Βλέπω ή δεν βλέπω; Είμαι φωτισμένος ή δεν είμαι φωτισμένος και να μη βιαστεί κανείς να δώσει μία επιφανειακή απάντηση περιορισμένος και εγκλωβισμένος μόνο στην σωματική αίσθηση της όρασης. Δεν σημαίνει ότι όποιου τα μάτια βλέπουν, ότι αυτός βλέπει και δε σημαίνει ότι όποιου τα ματάκια, για οποιοδήποτε λόγο, δεν βλέπουν, δεν σημαίνει ότι αυτός ο άνθρωπος δεν βλέπει και δεν έχει φως. Πολλές φορές μπορεί περισσότερο να βλέπουν αυτοί που δεν βλέπουν και να μη βλέπουν καθόλου αυτοί, που νομίζουν ότι βλέπουν.
Αυτό έρχεται σήμερα να μας φανερώσει ο Χριστός. Συναντά ένα εκ γενετής τυφλό, έναν άνθρωπο ο οποίος ήταν στο περιθώριο, έναν άνθρωπο, ο οποίος ήταν στιγματισμένος κι έναν άνθρωπο, ο οποίος αντικειμενικά ήταν στερημένος, είχε στερηθεί το φως της ζωής, δεν είχε τη χαρά και τη δυνατότητα να μπορεί να απολαύσει όλα τα ωραία του κόσμου, το φυσικό περιβάλλον, τα πρόσωπα, τα οποία τον περιέβαλαν, ούτε καν το πρόσωπο των γονέων του, των συγγενών του μπορούσε να δει αυτός ο άνθρωπος που γεννήθηκε με τη στέρηση της όρασης.
Και συναντά τον Χριστό κι ο Χριστός τον θεραπεύει, ο Χριστός τον επαναφέρει στη ζωή και αξιώνεται αυτός ο τυφλός άνθρωπος, αξιώνεται το πρώτο πρόσωπο, το πρώτο θέαμα το οποίο αντίκρισε μετά την ταλαιπωρία της εκ γενετής τυφλώσεως να είναι το πρόσωπο του ίδιου του Θεού. Πόσο ευλογημένος! Πόσο τυχερός! Να ανοίξει τα μάτια του και να δει μπροστά του τον τέλειο Θεό και τον τέλειο άνθρωπο. Τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Και αυτός ο τυφλός, ο οποίος βίωνε την προκατάληψη της κοινωνίας της εποχής του, η οποία θεωρούσε ότι κάτι κακό έχει κάνει είτε αυτός είτε οι γονείς του κι ο Χριστός απαντά ότι «ούτε ούτος ήμαρτεν ούτε οι γονείς αυτού αλλ΄ ίνα φανερωθή η Δόξα του Θεού». Έρχεται ο Χριστός να αποκαθηλώσει μία προκατάληψη, η οποία θεωρεί την ασθένεια ως τιμωρία.
Πόσες φορές και εμείς, όταν υποφέρουμε, το μυαλό μας πηγαίνει σε περίεργα πράγματα, ότι μας έχουν κάνει μάγια, μας έχουν ματιάσει, κάτι κακό έχει συμβεί, κάτι άσχημο έκανε ο πατέρας μας, η μάνα μας, ο παππούς μας, η γιαγιά μας. Πόσες φορές πολύ εύκολα δεν υιοθετούμε αντιλήψεις, οι οποίες ουσιαστικά είναι

δεισιδαιμονίες, είναι προκαταλήψεις απάνθρωπες, είναι δοξασίες, οι οποίες απέχουν από το μυστήριο της αγάπης και της ελευθερίας, που είναι το μυστήριο του Χριστού.
Έρχεται λοιπόν ο Χριστός να συναντήσει αυτόν τον τυφλό και ταλαιπωρημένο άνθρωπο, που ούτε ο ίδιος είχε αμαρτήσει ούτε οι γονείς του, γιατί δεν έχουμε έναν Θεό τιμωρό και εκδικητή, δεν έχουμε έναν Θεό, ο όποιος έρχεται να τιμωρήσει τους ανθρώπους. Τότε θα έπρεπε όλοι να είμαστε τυφλοί. Θα έπρεπε όλοι να είμασταν κωφοί, θα έπρεπε όλοι να είχαμε δοκιμασίες και προβλήματα αν ο Θεός λειτουργούσε στη ζωή μας ως δικαστής και ως τιμωρός. Ο Θεός όμως είναι Θεός αγάπης και μας έχει χαρίσει το Φως, μας έχει χαρίσει την υγεία, έστω με τις ταλαιπωρίες που μπορεί να έχει ο καθένας, αλλά απολαμβάνουμε την χαρά της ζωής και κυρίως την χαρά της ελευθερίας. Θεραπεύεται ο τυφλός, αλλά όμως φαίνεται ότι κάποιοι άλλοι παραμένουν τυφλοί. Οι άνθρωποι που είναι γύρω του. Πρώτον οι θρησκευτικοί άνθρωποι, οι οποίοι αμφισβητούν, δε μπορούν να «χωνέψουν», δε μπορούν να καταλάβουν να κατανοήσουν και να αποδεχθούν πώς είναι δυνατόν αυτός, τον οποίον είχαν στο περιθώριο, τον οποίον είχαν στιγματισμένο, σημαδεμένο, αυτόν τον οποίον θεωρούσαν ότι κουβαλάει πάνω του κάποια κατάρα, πώς είναι δυνατόν αυτός να λάβει τόση ευλογία, πώς είναι δυνατόν αυτός να λάβει τόση αγάπη, πώς είναι δυνατόν αυτός ο άνθρωπος να λάβει τόσο έλεος και τόσο χάρη από το Θεό. Προσπαθούν χίλια δυο να εφεύρουν, να ανακαλύψουν προκειμένου να τον παγιδεύσουν, προσπαθούν να μάθουν ποιος είναι αυτός που τον θεράπευσε κι ο πρώην τυφλός δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να καταθέτει την αλήθεια του: «εγώ δεν ξέρω τι μου λέτε, δε με απασχολούν οι θεωρίες σας, δεν με απασχολούν τα κολλήματα σας, δεν με απασχολούν τα ταμπού σας, δεν με απασχολούν οι φανατισμοί σας, δεν με νοιάζουν τα συμφέροντα σας.
Εγώ ένα μονάχα ξέρω και αυτό καταθέτω. Ότι αυτός ο Άνθρωπος με συνάντησε τυφλό και μου χάρισε το φως. Αυτός ο Άνθρωπος χωρίς να του έχω προσφέρει τίποτα, μονάχα από αγάπη, από οικτιρμοσύνη, από ελεημοσύνη, από φιλανθρωπία, μονάχα από μία απίστευτη, απέραντη, ασύλληπτη αγάπη, ήρθε και μου έδωσε το Φως της ζωής». Και αυτοί επιμένουν και θυμούνται ότι η μέρα που έγινε το θαύμα αυτό ήταν Σάββατο και θεωρούν ότι ο Χριστός παραβιάζει το Σάββατο. Ξεχνούν την αγάπη και θυμούνται τον νόμο. Ξεχνούν την οικτιρμοσύνη, την ελεημοσύνη, την καλοσύνη, την αγαθότητα και θυμούνται τον νόμο και κρύβονται πίσω από τον νόμο, για να γίνουν ανθρωποκτόνοι, φονιάδες της αγάπης, να γίνουν εγκληματίες σκοτεινοί, σκοταδιστές τελικά μακριά από το φως του Χριστού.
Κι ο τυφλός επιμένει, επιμένει να καταθέτει την αλήθεια και βλέπει ότι είναι μόνος του σε αυτήν την αλήθεια, ούτε καν οι γονείς του τον υποστηρίζουν. Οι Φαρισαίοι πιάνουν τους γονείς του να ρωτήσουν τι συνέβη και οι γονείς φοβούνται μην εκτεθούν, φοβούνται τι θα πει ο κόσμος, τι θα πει το κατεστημένο της εποχής,

τότε ξαφνικά θυμούνται ότι το παιδί τους έχει ηλικία και πολύ πονηρά λένε «ηλικίαν έχει ερωτήσατε αυτόν». Είμαι βέβαιος ότι για πολλά άλλα πράγματα θα θεωρούσαν ότι δεν έχει ηλικία, ότι δεν είναι ώριμος, ότι έχει ανάγκη της πατρικής και μητρικής κηδεμονίας και χειραφέτησης, όταν έρχεται η ώρα όμως αναμέτρησης με το συμφέρον και με τον κίνδυνο, τότε οι άνθρωποι τα πάντα θυμούνται και τα πάντα χρησιμοποιούν μονάχα για να μην τεθούν αντιμέτωποι με το φως γιατί το φως θερμαίνει, το φως φωτίζει, αλλά συγχρόνως το φως και αποκαλύπτει τις αδυναμίες, τις μειονεξίες, τις αναπηρίες, τις δυσκολίες, τα προβλήματα. Και ο τυφλός, ο πρώην τυφλός, όχι απλώς απολαμβάνει το φως της ζωής, αλλά κυρίως είναι γεμάτος Φως Χριστού, είναι γεμάτος με το Φως της Αλήθειας γι’ αυτό και ομολογεί τον Χριστό, γι’ αυτό και φέρνει σε τόσο δύσκολη θέση τους Φαρισαίους, τους «βγάζει από τα ρούχα τους» όταν τους λέει το αυτονόητο πράγμα: «ακούσατε ποτέ», λέει, «κάποιος τυφλός που γεννήθηκε τυφλός να βρέθηκε κάποιος άνθρωπος, ο οποίος να τον θεράπευσε και να του έδινε το φως; Είναι δυνατόν αυτό να το έκανε κάποιος τυχαίος άνθρωπος; Μόνο ο Θεός θα μπορούσε να το κάνει αυτό».
Ομολογεί τον Χριστό και αξιώνεται από τον Χριστό να φανερωθεί μπροστά του και να του φανερώσει τα βαθύτερα πνευματικά μυστήρια της θεότητος.
Αυτός που είδες, αυτός που σου μιλά, «ὁ λαλῶν σοι ἐγώ εἰμι». Εγώ είμαι το πρόσωπο της αγάπης, δεν είμαι μία μεταφυσική δύναμη δηλαδή, που σε έκανε καλά, δεν είμαι μία μαγική δύναμη που ήρθα να σε θεραπεύσω, δεν είμαι ένα ρομπότ τεχνητής νοημοσύνης και ευφυΐας, που ήρθα να σου ανοίξω τα μάτια, αλλά είμαι αυτός που βλέπεις, αυτός που ακούς, αυτός που αγγίζεις, αυτός τον οποίον άγγιξε ο Θωμάς ο Απόστολος, αυτόν τον οποίο συνάντησαν οι Μυροφόρες γυναίκες, αυτός ο οποίος φέρει τις πληγές του Σταυρού πάνω στο κορμί Του αλλά, αυτός ο οποίος νίκησε τον θάνατο κι είναι πρόσωπον αληθινό, είναι πρόσωπον αγάπης, είναι Άνθρωπος πραγματικός αλλά Άνθρωπος τέλειος, γιατί είναι και τέλειος Θεός και προσέλαβε την ανθρώπινη φύση δίχα, παρεκτός, αμαρτίας.
Αν συναντήσουμε και συμβαδίσουμε στο διάλογο του τυφλού με τον Χριστό θα μπορέσουμε να καταλάβουμε εάν τελικά ανήκουμε στους βλέποντες ή στους μη βλέποντες, να αναλογιστούμε πού βρισκόμαστε. Βρισκόμαστε στην πλευρά των φαρισαίων που ήταν εγκλωβισμένοι σε μία τυπολατρία, σε μία εξωτερική θεώρηση των πραγμάτων, είμαστε στην πλευρά των γονέων αυτού του ανθρώπου, οι οποίοι και αυτοί ήταν εγκλωβισμένοι στο τι θα πει ο κόσμος, στις κοινωνικές συμβατικότητες, μέσα σε ένα περιβάλλον υποκρισίας κοινωνικής ή ανήκουμε ή θέλουμε να ανήκουμε ή θα θελήσουμε να ανήκουμε στην πλευρά του τυφλού, αυτού ο οποίος βλέπει και ακούει, ομολογεί με παρρησία, εκφράζει την αγάπη του, την ευγνωμοσύνη του την ευεργεσία στο Θεό.
Ποιος είναι τελικά αυτός που βλέπει;

Αυτός που βλέπει είναι αυτός, ο οποίος ξέρει να ευχαριστεί, ξέρει να ευγνωμονεί. Αυτός ο οποίος έχει ευγνωμοσύνη, αυτογνωσία. Αυτός που έχει παρρησία να καταθέτει την αλήθεια της ζωής και την αλήθεια του Χριστού.
Το έχουμε πολύ ανάγκη στη ζωή μας. Μοιάζουμε πολλές φορές σαν να περπατάμε στα τυφλά, πολλές φορές το βλέπουμε στις προσωπικές μας σχέσεις, μέσα στην οικογένειά μας, πόσες φορές λαμβάνουμε παράλογες αποφάσεις σαν να μας παρακινεί μία άλλη δύναμη και πόσες φορές δεν ομολογούμε: «μα τι έπαθα! Τυφλώθηκα, δεν έβλεπα μπροστά μου, δεν ήξερα τι μου γίνεται»!
Πόσες φορές στη ζωή μας δεν έχουμε αναγνωρίσει τον εαυτό μας να πορεύεται μέσα στο σκοτάδι και όχι μέσα στο Φως του Χριστού. Να αναζητήσουμε το Φως της Αναστάσεως, να αναζητήσουμε τοΦως του Χριστού, για να γίνουμε Φως. Για να φωτίσουμε τους γύρω μας, για να φωτίσουμε τα παιδιά μας. Έχουμε ανάγκη να γεμίσουμε φως και να δώσουμε φως, αυτό έχει ανάγκη η εποχή μας και αν θέλετε για να γίνουμε και λίγο επίκαιροι για τη σημερινή ημέρα, αυτό έχει ανάγκη και η Ευρώπη από εμάς τους Έλληνες. Χάνεται μέσα σε σκοτάδια πολλά, σκοτάδια δικαιωματισμού από τη μια, σκοτάδια μισαλλοδοξίας από την άλλη, σκοτάδια δήθεν προόδου από τη μια, σκοτάδια ακραία συντήρησης από την άλλη.
Μέσα σε αυτή τη δίνη ποιοι είναι αυτοί οι οποίοι καλούνται να ανάψουν τη λαμπάδα του Χριστού, το Φως του Χριστού;
Αυτή είναι η αποστολή μας ως Έλληνες μέσα στο σύγχρονο ευρωπαϊκό και οικουμενικό κύρος. Να γίνουμε ένα φως με τον πολιτισμό, με την πνευματικότητα. Τόσοι αιώνες έχουν περάσει, χιλιάδες χρόνια και ακόμα φωτίζει η Ακρόπολη, ο Παρθενώνας, φωτίζει την οικουμένη ολόκληρη, το Άγιο Όρος φωτίζει την οικουμένη ολόκληρη, τόσοι φάροι πνευματικοί, οι οποίοι γεννήθηκαν μέσα από έναν λαό που αναζητούσε πάντοτε το φως στην ποίηση, στη μουσική, στη λογοτεχνία, στη φιλοσοφία, στην επιστήμη, στο εμπόριο, στη γεωργία, στην κτηνοτροφία, παντού αναζητούσε το φως.
Να γίνουμε αναζητητές του φωτός του Χριστού. Μην εγκλωβιστούμε στα σκοτάδια της καθημερινότητας, της τοξικότητας αλλά να ατενίζουμε πιο μακριά το βλέμμα μας και να αναζητούμε το Φως του Χριστού, το οποίο να παρακαλέσουμε στην Αγία Πεντηκοστή να έλθει και να σκηνώσει «εν ημίν».

Μετά το πέρας της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών είχε μία ευχάριστη πνευματική επικοινωνία με όλους τους κατοίκους του χωριού, τον Δήμαρχο Δομοκού κ. Χαράλαμπο Λιόλιο, καθώς και όλους τους παρευρισκομένους εκπροσώπους φορέων και συλλόγων του τόπου.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)